

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobců: **a) Mgr. R. Š., b) Mgr. I. Š.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 1, **za účasti:** GENIUS LOCI DEVELOPER, a.s., se sídlem v Praze 4, Exnárova 100, zastoupeného JUDr. Ing. Evou Radovou, advokátkou, se sídlem v Praze 1, Opletalova 1683/41, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. S-MHMP 237079/2009/OST/No ze dne 24. 4. 2009,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 24. 4. 2009, č. j. S-MHMP 237079/2009/OST/No se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhají přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo jako opožděné zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 17, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) č. j. H/05/019865, Výs/3 – P 394/18 Ře/Ur ze dne 8. 2. 2006. Naposled uvedeným rozhodnutím byla umístěna stavba nazvaná „Bytový dům Bílá Hora, včetně účelové komunikace a napojení na inženýrské sítě“ v k. ú. Řepy, při ulici Čistovická v Praze 6.

Žalobci v podané žalobě předně namítli, že prvoinstanční rozhodnutí je nicotné z důvodu neurčitosti. Neurčitým je dle názoru žalobců takové rozhodnutí, z něž není zřejmé, kdo je jeho adresátem. Podle ust. § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „předchozí správní řád“) musí písemné vyhotovení rozhodnutí obsahovat ve výroku jména

a přijetí účastníků řízení. Jedná se o obecné náležitosti správního rozhodnutí, jež zvláštní právní předpisy rozšiřují o další náležitosti, použití ust. § 47 odst. 5 předchozího správního řádu však nevylučují. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí několik desítek spoluvlastníků pozemku p. č. 394/9 v k. ú. Řepy, na nějž byla stavba umístována, tedy účastníků řízení, toliko podřadil pod neurčité označení „více spoluvlastníků“. Prvoinstanční rozhodnutí tak neobsahuje zákonem vyžadované náležitosti, a nelze z něj zjistit, kdo je jeho adresátem, a je proto dle názorů žalobců nicotné.

Stavební úřad porušil dle žalobců procesní předpisy, když prvoinstanční rozhodnutí oznámil náhradní formou doručení, ač pro tento způsob doručení nebyly splněny zákonné podmínky. Stejně stavební úřad ostatně postupoval při zahájení územního řízení. Zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „předchozí stavební zákon“) vyžaduje v § 36 odst. 4 a § 42 odst. 2 pro oznamování náhradní formou doručení současně splnění tří podmínek, když se musí jednat o 1) stavbu zvlášť rozsáhlou, 2) s velkým počtem účastníků, 3) odůvodněný případ. V daném případě byla splněna pouze podmínka velkého počtu účastníků, protože podle rozhodovací praxe stavebních úřadů není stavba samostatného bytového domu stavbou zvlášť rozsáhlou. Odůvodněním splnění dalších dvou podmínek se stavební úřad každopádně vůbec nezabýval. Žalobci mají za to, že vzhledem ke skutečnosti, že prvoinstanční rozhodnutí nebylo dosud řádně oznámeno všem účastníkům řízení, není v právní moci.

Žalobci dále namítli, že stavební úřad v řízení nedostatečně zjistil skutkový stav, když ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že na pozemku p. č. 394/9 v k. ú. Řepy, tedy pozemku, jehož jsou žalobci spoluvlastníky, vážne věcné břemeno chůze a jízdy ve prospěch žadatele o umístění stavby (GENIUS LOCI DEVELOPER, a.s.). Z listu vlastnictví č. 3784 však v části „C – omezení vlastnického práva“ žádné takové omezení vyznačeno není. Žalobci uvedli, že i kdyby věcné břemeno chůze a jízdy ve prospěch žadatele skutečně zřízeno bylo, neopravňovalo by jej k umístění stavby na dotčeném pozemku. Vzhledem k uvedeným důvodům žalobci navrhli, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že v době vydání rozhodnutí vázlo na pozemku p. č. 394/9 v k. ú. Řepy smluvně zřízené věcné břemeno pro vedení plynu, vody, elektřiny, kanalizace a sdělovacího vedení, tedy pro stavby umístěné předmětným územním rozhodnutím. K námitce týkající se náležitostí prvoinstančního rozhodnutí žalovaný uvedl, že toto rozhodnutí má veškeré náležitosti vyžadované v § 39 předchozího stavebního zákona a v § 4 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona. Jména a adresy účastníků řízení nejsou náležitostmi územního rozhodnutí podle předchozího stavebního zákona. Žalovaný dále uvedl, že proti posouzení stavby jako zvlášť rozsáhlé žalobci v odvolání nic nenamítali, proto se žalovaný touto námitkou v napadeném rozhodnutí výslovně nezabýval. Rozsah stavby je nicméně uveden ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalování v replice ze dne 10. 11. 2009 setrvali na svých žalobních tvrzeních a podotkli, že ze správního spisu je zřejmé, že se stavební úřad v průběhu správního řízení ani jednou nenamáhal zákonným způsobem identifikovat a označit všechny účastníky řízení, a dodali, že stavební úřad svým postupem neumožnil účastníkům řízení hájit se, uplatnit své

návrhy a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. V doplnění žaloby ze dne 24. 11. 2009 žalobci odkázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 8/2008 - 39 ze dne 19. 5. 2008, v němž jmenovaný soud konstatoval, že pokud by však správní orgán v řízení vůbec nezjišťoval a nevymezil okruh účastníků a nejednal s nimi, šlo by o důvod pro zrušení rozhodnutí, jímž bylo takové řízení završeno.

Městský soud v Praze (dále jen „soud“) nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního).

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud rozhodl bez nařízení jednání.

Nejprve se soud musí zabývat žalobní námitkou, že je prvoinstanční rozhodnutí nicotné, neboť v jeho výroku nejsou všichni účastníci řízení označeni jménem a příjmením. Nicotným je totiž podle názoru žalobců pro svou neurčitost takový akt správního orgánu, z něž není zřejmé, kdo je jeho adresátem.

Dle ustálené judikatury i doktríny správního práva nulitní (nicotný) právní akt ve skutečnosti neexistuje, neboť tu není nic, co by bylo způsobilé se s účinky právní moci dotknout právní sféry fyzické nebo právnické osoby. Nicotný akt nikoho nezavazuje a nikdo jej není povinen respektovat, neboť mu nesvědčí presumpce správnosti. Nicotný akt nelze měnit, proto je nicotností automaticky stiženo i rozhodnutí o odvolání či o rozkladu, které mění nicotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Naopak dílčí nedostatky správního aktu v žádném případě nemohou způsobit jeho nicotnost. Prohlášení nicotnosti má deklaratorní charakter (srov. Staša, J. in Hendrych, D. a kol.: *Správní právo. Obecná část*. 7. vydání. C. H. Beck : Praha, 2009, s. 164-168). Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Afs 19/2004 - 78 ze dne 6. 1. 2005 k pojmu nicotnosti judikoval: „*Nicotnost (neexistenci) správního aktu však způsobují jen takové vady řízení, které mají za následek situaci, kdy již o existenci správního aktu nelze vůbec hovořit. Může se jednat o vady spočívající například v rozhodování absolutně nekompetentním orgánem, rozhodování podle právního předpisu, který byl přede dnem rozhodnutí bez náhrady zrušen, v absolutním nedostatku zákonem předepsané formy, naprosté neurčitosti či nesrozumitelnosti obsahu rozhodnutí, a v důsledku toho jeho nerealizovatelnosti, nebo v absolutní nemožnosti plnění obsahu rozhodnutí.*“ (Podtrženo zdejším soudem; všechny citované rozsudky jmenovaného soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz.)

Omyl v osobě adresáta může být důvodem nicotnosti rovněž dle doktríny správního práva: „*Na základě doktrinárních úvah a judikatury bylo možno soudit, že nicotnost nastává zpravidla v důsledku: ... absolutního omylu v osobě adresáta. [...] Nicotnost zakládá i neurčitost nebo nesmyslnost projevu vůle anebo vnitřní rozpornost obsahu správního aktu. Půjde především o to, že vůbec nebude zřejmé, kdo je původcem aktu nebo kdo je jeho adresátem, jaký je obsah aktu – k čemu vlastně opravňuje nebo jakou povinnost ukládá – anebo o závažný logický rozpor v úpravě vztahů mezi různými adresáty či o závažný logický rozpor mezi různými částmi aktu.*“ (Shora citované dílo, s. 164-165.) Omyl v osobě adresáta tedy způsobuje nicotnost správního aktu, avšak musí se jednat o omyl absolutní, případně

nesmí být vůbec zřejmé, kdo je jeho adresátem. Jedině v případě takto závažných vad lze dostat zásadě, že chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 12/2003 - 216 ze dne 18. 11. 2003, publikovaný pod č. 212/2004 Sb. NSS).

V daném případě však o naprosté neurčitosti hovořit nelze, neboť je v prvoinstančním rozhodnutí výslovně uvedeno, že účastníky řízení jsou – mimo dalších účastníků, o určitosti jejichž označení není sporu – všichni spoluvlastníci pozemku č. parc. 394/9 v k. ú. Řepy. Z rozhodnutí je seznatelné, že se dotýká určitého uzavřeného okruhu účastníků řízení, a tito účastníci jsou označení způsobem umožňujícím jejich jednoznačnou identifikaci. Skutečnost, že tito účastníci řízení byli označeni prostřednictvím svého vztahu k nemovitosti, na níž je předmětná stavba umístována, a nikoli svými osobními jmény a příjmeními, nemůže vést k situaci, kdy by nebylo možno určit, kdo účastníkem řízení je a kdo nikoli. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že nehodnotí, zda takové označení účastníků splňuje zákonné požadavky na náležitosti územního rozhodnutí, nýbrž posuzuje, zda není v jeho důsledku rozhodnutí naprosto neurčité či zda není vůbec zřejmé, komu je adresováno, tedy zda lze s ohledem k takovému označení účastníků vůbec hovořit o správním rozhodnutí, nebo zda vzhledem k takovému označení nelze po účastnících dotčeného právního vztahu spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Soud přitom vzhledem k uvedenému konstatuje, že namítaný způsob označení některých účastníků řízení nemá za následek nicotnost prvoinstančního rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že žalobce napadeným rozhodnutím zamítl odvolání podané žalobci jako opožděné, přezkoumává soud – nad rámec zkoumání možné nicotnosti rozhodnutí – pouze to, zda žalovaný posoudil správně otázku, zda odvolání bylo žalobci podáno opožděně či nikoli. Lhůta k podání odvolání činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí (§ 54 odst. 2 předchozího správního řádu), proto je pro posouzení věci právně významné, zda a kdy bylo předmětné stavební povolení žalobcům oznámeno.

Žalobci v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí namítali, a v řízení před soudem tuto námitku zopakovali, že jim prvoinstanční rozhodnutí nebylo až do podání odvolání řádně doručeno, neboť podmínkou náhradního doručování prostřednictvím vyhlášky je uvedení jmen a příjmení osob, jimž je písemnost doručována. V daném případě však adresáti takovým způsobem identifikováni nebyli.

Podmínky a způsob doručování veřejnou vyhláškou jsou obecně upraveny v předchozím správním řádu, přičemž předchozí stavební zákon tuto úpravu přejímá a rozvádí, a v podrobnostech vyhláškou č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu.

Dle ust. § 26 předchozího správního řádu „[d]oručení veřejnou vyhláškou použije správní orgán v případě, kdy mu účastníci řízení nebo jejich pobyt nejsou známi nebo pokud tak stanoví zvláštní právní předpis“ (odstavec 1). „Doručení veřejnou vyhláškou se provede tak, že se písemnost vyvěsí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení“ (odstavec 2).

Dle ust. § 42 odst. 2 předchozího stavebního zákona „[v]eřejnou vyhláškou se oznámí územní rozhodnutí o umístění liniové stavby, a v odůvodněných případech též o umístění stavby zvláště rozsáhlé, s velkým počtem účastníků řízení, jakož i rozhodnutí o využití území, rozhodnutí o chráněném území nebo o ochranném pásmu a rozhodnutí o stavební uzávěře, týká-li se rozsáhlého území. Doručení se provede vyvěšením územního rozhodnutí po dobu 15 dnů způsobem v místě obvyklým. Poslední den této lhůty je dnem doručení.“

Dle ust. § 48 odst. 1 uvedené vyhlášky „[d]oručuje-li se rozhodnutí nebo jiné opatření veřejnou vyhláškou, písemnost se vyvěsí na úřední desce obecního úřadu, jehož územního obvodu se týká, a správního orgánu, který rozhodnutí nebo jiné opatření vydal. Na písemnosti se označí orgán, který ji vyvěsil, uvedou se data jejího vyvěšení a sejmutí a opatří se podpisem oprávněné osoby.“

Soud nepovažuje žalobní námitku za důvodnou. Citovaná právní úprava neobsahuje požadavek, aby byl spolu s vyvěšením písemnosti doručované prostřednictvím vyhlášky vyvěšen rovněž jmenný seznam osob, jimž je písemnost doručována. Takový požadavek by ostatně odporoval povaze tohoto způsobu doručování, neboť náhradní způsob doručování prostřednictvím vyhlášky se typicky používá v případech, kdy vzhledem k rozsahu a možnému dalekosáhlému vlivu umísťované stavby nejsou všichni účastníci řízení správnímu orgánu známi (jak ostatně v § 26 výslovně uvádí předchozí správní řád). Za takových okolností je z podstaty věci přímo vyloučeno, aby správní orgán všechny účastníky řízení identifikoval jejich jménem a příjmením. Případné nedostatečné označení účastníků řízení v doručovaném rozhodnutí může být toliko vadou rozhodnutí, nikoli vadou jeho doručení.

Další žalobní námitkou je, že v dané věci nebyly splněny podmínky ust. § 42 odst. 2 předchozího stavebního zákona pro doručování veřejnou vyhláškou, neboť stavbu samostatného bytového domu nelze považovat za stavbu zvláště rozsáhlou a stavební úřad dále neodůvodnil tento způsob doručování, ač tak dle citovaného ustanovení učinit musel.

Soud k této námitce předně odkazuje na právní názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem, že pokud nebyly podmínky pro doručování veřejnou vyhláškou splněny, rozhodnutí nelze považovat ve vztahu k žalobcům za doručené a jejich odvolání za opožděné (rozsudek č. j. 8 As 93/2011 - 91 ze dne 16. 8. 2012, bod 11).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě oponuje, že tuto námitku žalobci v odvolání neuplatnili, tudíž se jí v napadeném rozhodnutí nemusel zabývat. K tomu je však nutné podotknout, že územní řízení bylo zahájeno dne 9. 8. 2005, tedy ještě za účinnosti předchozího správního řádu, a proto rovněž odvolací řízení bylo vedeno dle tohoto právního předpisu. Žalovaný v záhlaví napadeného rozhodnutí sice uvádí, že o odvolání rozhodl dle zákona č. 500/2004 Sb., nového správního řádu, avšak v samotném rozhodnutí již odkazuje na předchozí stavební řád a postup dle něj odůvodňuje. Ust. § 59 odst. 1 tohoto zákona přitom správnímu orgánu ukládá povinnost přezkoumat v odvolacím řízení napadené rozhodnutí v celém rozsahu, nikoli jen v rozsahu odvolacích námitek. Jestliže tedy nebyly splněny zákonem stanovené podmínky pro oznamování veřejnou vyhláškou, bylo povinností žalovaného při posuzování, zda je odvolání podáno opožděně, k této vadě přihlídnout a odvolání přijmout jako podané včas.

Ke způsobu doručování formou veřejné vyhlášky uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Ans 2/2008 - 52 ze dne 16. 4. 2008 následující. „*Za platnosti předchozího správního řádu, ostatně obdobně jako v situaci současné, bylo doručení formou veřejné vyhlášky výjimkou z pravidla, že se rozhodnutí doručovala do vlastních rukou. [...] Doručení veřejnou vyhláškou je v podstatě fikcí, a může se tedy uplatnit jen tam, kde běžná forma doručení účastníkům není možná, neboť mu účastníci řízení nejsou vůbec známi. [...] Institut doručování veřejnou vyhláškou tedy správní řád konstituuje a vždy konstituoval jako výjimečnou a mezní možnost správního úřadu v případě, kdy mu nejsou známi všichni účastníci řízení nebo jejich pobyt. Veřejné vyhlášky k doručení lze použít pouze tehdy, pokud jsou vyčerpány všechny momentálně dostupné prostředky ke zjištění rozsahu účastníků nebo jejich pobytu a další šetření by bylo na újmu rychlosti řízení.*“

Předchozí stavební zákon ve shora citovaném § 42 odst. 2 stanovil pro možnost oznámení územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou tyto podmínky: Musí se jednat o 1) stavbu liniovou, nebo 2a) v odůvodněných případech 2b) stavbu zvlášť rozsáhlou, 2c) s velkým počtem účastníků řízení. Pokud tedy není umístěvanou stavbou liniová stavba, musejí být kumulativně splněny tři uvedené podmínky [2a), 2b) a 2c] a správní orgán musí v předmětném rozhodnutí nejen zjišťovat počet účastníků řízení, nýbrž také zkoumat, zda se jedná o zvlášť rozsáhlou stavbu, a náležitě posoudit, zda se jedná o odůvodněný případ ve smyslu § 42 odst. 2 předchozího stavebního zákona (k témuž závěru dospěl zdejší soud v rozsudku č. j. 9Ca 404/2008 - 54 ze dne 11. 5. 2011; soud se v uvedené věci sice zabýval doručováním stavebního povolení dle § 61, avšak tato právní úprava je konstruována shodně). Rozhodnutí správního orgánu tudíž musí obsahovat úvahu, proč považuje stavbu za zvlášť rozsáhlou, a následně též úvahu, proč je v tom konkrétním případě odůvodněno doručení veřejnou vyhláškou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 93/2011 - 91 ze dne 16. 8. 2012, bod 15). Je logické, že odůvodněnost doručování veřejnou vyhláškou bude pravděpodobně ve většině případů legitimně spojena s tím, že velký počet účastníků řízení přichází v úvahu právě u stavby zvlášť rozsáhlé, nicméně předchozí stavební zákon dikcí ustanovení § 42 odst. 2 připouští, že i u staveb zvlášť rozsáhlých, s velkým počtem účastníků řízení může jít o lokalitu, kde tyto osoby jsou dostatečně známy a jsou kontaktovatelné. Pokud z rozhodnutí není patrné, na základě jakých skutečností správní orgán rozhodoval a jakými úvahami se přitom řídil, nelze zjistit, zda byly podmínky pro doručování formou veřejné vyhlášky splněny, a rozhodnutí správního orgánu je tak nepřezkoumatelné.

Stavební úřad v rozhodnutí na straně 7 konstatoval, že se územní řízení týkalo stavby zvlášť rozsáhlé, avšak tento svůj závěr žádným způsobem neodůvodnil. Splněním podmínky důvodnosti doručování veřejnou vyhláškou se pak stavební úřad nezabýval vůbec. Prvoinstanční rozhodnutí je tudíž vzhledem ke shora uvedenému nepřezkoumatelné. Žalovaný zamítl odvolání žalobců jako opožděně podané, avšak posouzení včasnosti jejich odvolání souviselo právě se způsobem oznamování územního rozhodnutí. V daném případě bylo tedy na žalovaném, aby se zabýval okolnostmi a způsobem doručování, jinak by nemohl dospět k názoru o opožděnosti odvolání, a to tím spíše, že žalobci proti způsobu doručení prvoinstančního rozhodnutí brojili. Žalovaný se přitom při přezkoumávání okolností doručení nemohl omezit na domnělé vady doručení namítané žalobci, neboť předchozí správní řád mu v ust. § 59 odst. 1 ukládal povinnost přezkoumat v odvolacím řízení napadené rozhodnutí v celém rozsahu.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí, co se týče podmínek pro doručování veřejnou vyhláškou, podrobně zabýval počtem účastníků řízení a dospěl k závěru, že tato podmínka byla splněna, avšak ve vztahu k rozsahu stavby toliko bez dalšího odkázal na nijak nepodložený závěr stavebního úřadu, že se o zvlášť rozsáhlou stavbu jedná. Důvodností tohoto způsobu doručování se pak žalovaný nezabýval vůbec. Zákonem stanovené podmínky pro oznamování prvoinstančního rozhodnutí formou veřejné vyhlášky tak nebyly splněny, a toto rozhodnutí proto nebylo možno ve vztahu k žalobcům považovat vyvěšením na úřední desce za doručené a odvolání tudíž za opožděné.

Vzhledem k uvedenému soud uzavírá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku včasnosti odvolání, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 soudního řádu správního). Úkolem správního orgánu v tomto řízení bude věcně a řádně se vypořádat s veškerými námitkami odvolatelů. Správní orgán při tom bude vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 téhož zákona).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobci měli ve věci plný úspěch, a proto mají proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení vzniklé žalobcům jsou tvořeny pouze zaplaceným soudním poplatkem, jelikož žalobci nejsou v řízení zastoupeni advokátem a jiné náklady neuplatnili. Žalobci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby činil 2.000,- Kč, proto se žalobcům přiznává náhrada nákladů řízení v této výši.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. června 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová